

Schubertiada Vilabertran

Julia Kleiter, soprano
Julius Drake, piano

Dimecres 21 d'agost de 2024
20:30 h

JOHANNES BRAHMS (1833 — 1897)

16' **49 Deutsche Volkslieder, WoO. 33** (1894)

- n. 21 Es ging ein Maidlein zarte
- n. 6 Da unten im Tale
- n. 41 Es steht ein Lind
- n. 5 Die Sonne scheint nicht mehr
- n. 2 Erlaube mir, feins Mädchen
- n. 15 Schwesterlein, Schwesterlein
- n. 12 Feinsliebchen

15' **FRANZ SCHUBERT** (1797 — 1828)

Ständchen, D. 957/4 (1828)

Der Jüngling an der Quelle, D. 300 (1817)

Der Wanderer an den Mond, D. 870 (1826)

Erster Verlust, D. 226 (1815)

Gretchen am Spinnrade, D. 118 (1814)

—— PAUSA ——

BENJAMIN BRITTEN (1913 — 1976)

14' **On this island, op. 11** (1937)

- Let the florid music praise
- Now the leaves are falling fast
- Seascape
- Nocturne
- As it is, plenty

ANDRÉ PREVIN (1929 — 2019)*

7' **Three Dickinson songs** (1999)

- As Imperceptibly as Grief
- Will there really be a morning?
- Good morning, midnight

12' **RICHARD STRAUSS** (1864 — 1949)

Waldseligkeit, op.49/1* (1901)

Das Rosenband, op.36/1 (1898)

Befreit, op.39/4* (1898)

*Primera audició a la Schubertiada.

Fes-te Amic de la Schubertiada

El teu suport és essencial

El suport als músics joves és part essencial de la Schubertiada i l'Associació Franz Schubert. Aquest compromís pren ara forma amb el programa "Lied the Future", un pla de beques únic en l'àmbit europeu amb un doble vessant pedagògic i d'acompanyament en la inserció en el circuit professional.

Amb el teu suport podem fer créixer aquest nou projecte i la Schubertiada. Consulta en aquest enllaç les modalitats de mecenatge i els avantatges i fes el pas!

www.schubertiada.cat/participa

Associació
Franz Schubert

LIED THE FUTURE

B Sabadell
Fundació

Aires de delectança i dissort

Josep Maria Codina

Musicòleg

En aquest programa s'assisteix a un viatge pel lied germànic i anglosaxó, per mitjà de contribucions de Brahms, Schubert, Britten, Previn i Strauss. L'encetem, així, des del to més introspectiu del darrer Brahms en la seva feliç i perfiladora mirada a la cançó popular, per tot seguit passar a alguns dels emblemàtics, sentits i sublims lieder de Schubert. En el segon tram, visitem composicions musicalment més vívides i atrevides, amb un dels temàticament contrastats cicles de Britten-Auden, i la minuciosa traducció musical de Previn de les profundes reflexions poètiques de Dickinson. El viatge clou amb la grandiloqüència i intensitat dramàtica straussianes. Tot i els diferents enfocaments i tendències, és aquest un viatge on la veu i el piano ens reuniran amb l'amor, la felicitat, la naturalesa, la vida, i tots els seus oposats.

Els *49 Deutsche Volkslieder* són un aplec de cançons populars per a les que **Johannes Brahms** va proveir un acompanyament. La majoria provenen de la col·lecció *Deutsche Volkslieder mit ihren Original-Weisen*, efectuada per Andreas Kretzschmer i Anton Wilhelm von Zuccalmaglio, que van regir-se per la cerca "d'esperit" en les cançons: naturalitat, simplicitat, claredat i profunditat. Abasten tota mena de temàtiques, emocions i circumstàncies de la vida. Per exemple, la n. 41, *Es steht ein Lind*, és el lament d'algú que ha estat abandonat per Déu i el món. Només el tiller, l'ocell i la font poden ajudar en el seu dol per haver perdut algú que estimava molt. En contrast a la n. 2, *Erlaube mir, feins Madchen*, el protagonista entra en el jardí d'una donzella, ple de roses; acabarà fent-li una declaració d'amor; el compositor hi proveeix un acompanyament en estil de minuet que en ressalta

el caràcter apassionat. Brahms va parlar a Clara Schumann de la seva contribució com una conclusió; també manifestà haver-hi gaudit més que amb cap altra obra.

La selecció de *lieder* de **Franz Schubert** del programa abasta tant excelsos composicions primerenques com *Gretchen am Spinnrade*, com d'altres de les tardanes i més famoses, *Ständchen*. A *Der Jüngling an der Quelle*, el jove ha vingut al costat d'un encisador paratge on brolla un rierol, tan amorós que, malgrat ell voler oblidar el rebuig de la seva estimada, Louise, no fa sinó evocar-l'hi. A *Der Wanderer an den Mond*, és el cant d'un rodamon que medita sobre el fet que enlloc és casa seva, i després, endolcit per la idea, de com la lluna, des del cel, hi és arreu. *Erster Verlust* és un lament nostàlgic pels llunyans dies del primer amor; passatgeres memòries dels moments feliços emergeixen entremig de la tonalitat menor regnant.

On This Island, la segona col·laboració entre el poeta W. H. Auden i **Benjamin Britten**, consisteix en cinc cançons sobre poemes de la col·lecció *Look, Stranger!*, publicada el 1936 (la versió americana aparegué amb el títol que volia Auden, *On This Island*, el qual Britten va respectar). No hi ha una unitat narrativa o musical ni entre els poemes ni les cançons, constituint no tant un cicle com una col·lecció; són contrastants tant pel que fa al clima emocional que s'hi evoca com als recursos tècnics que s'hi empenen. Per exemple, *Let the florid music praise!* és una "barroca" apreciació, primer animosa, d'una bella fisonomia i, després planyent, d'una afectació en aquella. A *Nocturne* transitem per una nit d'albiraments i amenaça als que serem aliens, potser, en la salvaguarda del repòs; en l'oscil·lació entre progressions harmòniques més i menys convencionals i l'economia de mitjans descansa la gran bellesa de la peça.

El cicle *Three Dickinson songs* d'**André Previn**, estrenat al Quebec el 1999, consisteix en tres poemes publicats el 1891 i el 1929 (el tercer). Palesen la clarividència de l'autora en l'expressió del sentiment i el pensament des de la percepció de la natura, del pas del temps o de la quotidianitat, en un moment a voltes graciós, a voltes afligit. Així, *As Imperceptibly as Grief* és una meditació al voltant del dol, fosa amb la marxa de l'estiu; ben diferent, *Will there really be a morning?* qüestiona amb perspicàcia i sarcasme la noció del matí: tot depèn des d'on es miri.

La cançó *Waldseligkeit* de **Richard Strauss** versa sobre un transeünt nocturn en un bosc, envoltat pels arbres i el seu suau cruixir; en aquesta intimitat pot ser ell mateix, i en aquesta veritat, afirma la seva devoció a algú altre. Strauss va dedicar la cançó a la seva esposa, Pauline. *Das Rosenband* és el cant d'un enamorament idíl·lic, simbolitzat en el tendre joc d'una cinta de roses i mirades des del cor; quan els enamorats reconeixen el seu amor mutu, se senten transportats al paradís.

Befreit tracta d'una parella d'estimats que, amb la devoció que es manifesten, s'arriben a alliberar fins i tot al sofriment derivat de la mort. Strauss emfatitza amb la música la força d'aquell amor; i en la frase "*O Glück*" ("Oh Felicitat") fa resplendir tal felicitat agredolça.

Julia Kleiter, soprano

Julia Kleiter va fer el seu debut operístic el 2004, com a Pamina (*Die Zauberflöte*), a l'Òpera de la Bastilla de París. Ha interpretat, entre d'altres, els papers de Comtessa (*Le nozze di Figaro*), Ilia (*Idomeneo*), Agathe (*Der Freischütz*), Donna Anna (*Don Giovanni*) o Eva (*Die Meistersinger von Nürnberg*). Recentment, ha cantat l'*Stabat Mater* i el *Requiem* de Dvořák, *Das Paradies und die Peri* de Schumann, *Ein deutsches Requiem* de Brahms, *La creació* de Haydn, L'*Oratori de Nadal* de Bach i el *Te Deum* de Bruckner. Julia Kleiter ofereix sovint recitals de cançó al Wigmore Hall de Londres, a París, Madrid, Múnic i a la Schubertiada. Actua regularment amb els pianistes Michael Gees i Julius Drake i ha actuat també a la Pierre Boulez Saal de Berlín, el Musikverein de Viena, el Mozarteum de Salzburg i la Philharmonie d'Essen.

Aquest és el quart concert de Julia Kleiter a la Schubertiada; hi va debutar l'any 2021.

Julius Drake, piano

Julius Drake viu a Londres i gaudeix d'una reputació internacional com un dels millors instrumentistes del seu camp, col·laborant amb molts dels principals artistes del món. «The New Yorker» l'ha descrit com un “pianista acompanyant sense parió”. Apareix regularment en els principals auditoris i festivals de música. El seu apassionat interès per la cançó ha generat invitacions per dissenyar sèries de cançons per al Wigmore Hall de Londres, la BBC i el Royal Concertgebouw d'Amsterdam. La seva sèrie anual de recitals de cançons —Julius Drake and Friends— a l'històric Middle Temple Hall de Londres ha presentat recitals amb molts cantants destacats com Thomas Allen, Olaf Bär, Ian Bostridge, Angelika Kirchschlager, Iestyn Davies, Veronique Gens, Felicity Lott, Simon Keenlyside, Christopher Maltman o Christoph Prégardien.

Aquest és el desè concert de Julius Drake a la Schubertiada; hi va debutar l'any 2012.

www.schubertiada.cat

Col·laborador principal

Sabadell
Fundació

Amb el suport de

 Generalitat
de Catalunya

Organitzat per

 Associació
Franz Schubert

Agraïm la seva col·laboració als Amics de la Schubertiada: Jordi Roch (President d'honor) · Pere Armadàs · Josefina Bas · Manel Bertran · Jorge Binaghi · Jaume Braut · Manuel Capdevila · Susanna Capdevila · Rosa Maria Cullell · Carlos Cusí · Carmen de Robert · Alba Espargaró · Joan Esquirol · Xavier Goicoechea · Jaume Craell · Clòria Cutiérrez · Pilar Maier · Fernando Marín · Giovanni Melillo · Joan Ocaña · Maria Teresa Ollé · Josep Maria Plantada · Clòria Renom · Gràcia Rodríguez-Illescas · Manuel Terrazo

**Desafia les teves expectatives.
Nou Audi Q6 e-tron.**

Autopodium

Girona, Figueres, Olot, Lloret de Mar
autopodiumaudi.com

Emissions combinades de CO₂: 0 g/km – Consum elèctric combinat: 19,4–17,0 kWh/100 km
Les xifres de consum de combustible i emissions de CO₂ es faciliten en intervals perquè depenen de l'equipament del vehicle seleccionat.

Schubertiada

Vilabertran

Dimecres 21 d'agost de 2024
20:30 h
Canònica de Santa Maria
de Vilabertran

Julia Kleiter, soprano
Julius Drake, piano

JOHANNES BRAHMS

(1833 — 1897)

Anònim

Es ging ein Maidlein zarte

Es ging ein Maidlein zarte
Früh in der Morgenstund
In einen Blumengarten,
Frisch, fröhlich und gesund;
Der Blümlein es viel brechen wollt,
Daraus ein'n Kranz zu machen
Von Silber und von Gold.

Da kam herzugeschlichen
Ein gar erschrecklich Mann,
Die Farb war ihm verblichen,
Kein Kleider hatt er an.
Er hat kein Fleisch, kein Blut, kein Haar,
Es war an ihm verdorret,
Sein Fleisch und Flechsen gar.

“O Tod, laß mich beim Leben,
Nimm all mein Hausgesind!
Mein Vater wird dirs geben,
Wenn er mich lebend findt;
Ich bin sein einzig Töchterlein,
Er würde mich nicht geben
Um tausend Gulden fein.”

Sortí una dolça donzella

Sortí una dolça donzella
en les primeres hores del matí,
fresca, contenta i sanitosa,
a un jardí molt florit;
volia collir moltes floretes,
per fer-ne una garlanda
d'or i de plata.

Llavors arribà de sobte
un home molt paorós:
pàl·lid era el seu color,
i no duia cap vestit.
No tenia carn, ni sang, ni cabells,
tot se li havia ressecat,
àdhuc la pell i els tendons.

“Oh mort, deixa'm la meva vida,
i pren la de tots els meus servents!
El meu pare te'ls donarà
si em troba viva;
sóc la seva única filleta,
i no em canviaria
per mil florins daurats!”

Er nahm sie in der Mitten,
Da sie am schwächsten war,
Es half an ihm kein Bitten,
Er warf sie in das Gras,
Und rührte an ihr junges Herz,
Da liegt das Maidlein zarte
Voll bitterer Angst und Schmerz.

Anònim

Da unten im Tale

Da unten im Tale
Läufst Wasser so trüb,
Und i kann dirs net sagen,
I hab di so lieb.

Sprichst allweil von Liebe,
Sprichst allweil von Treu,
Und a bissele Falschheit
Is auch wohl dabei.

Und wenn i dirs zehnmal sag,
Daß i di lieb,
Und du willst nit verstehn, muß i
Halt weiter gehn.

Für die Zeit, wo du g'liebt mi hast,
Dank i dir schön,
Und i wünsch, daß dirs anderswo
Besser mag gehn.

Anònim

Es steht ein Lind

Es steht ein Lind in jenem Tal,
Ach Gott, was tut sie da?
Sie will mir helfen trauren, trauren,
Daß ich mein' Lieb' verloren hab'.

Es sitzt ein Vöglein auf dem Zaun,
Ach Gott, was tut es da?
Es will mir helfen klagen, klagen,
Daß ich mein' Lieb' verloren hab'.

La prengué per la cintura,
que era, d'ella, el més fràgil,
i sense escoltar els seus prec
la llançà damunt de l'herba,
i tocà el seu cor jovenívol.
Allà jeu ara la dolça donzella
plena d'amarga paüra i dolor.

Allà en el fons de la vall

Allà en el fons de la vall
arriba molt tèrbol el riu,
i jo no t'ho puc dir
car t'estimo massa.

Sempre parles d'amor,
sempre parles de fidelitat,
però una mica de falsedat
també hi és present!

I si et repeteixo deu vegades
que t'estimo,
i tu no ho vols entendre,
me n'hauré d'entornar.

Pel temps que m'has estimat,
et dono les gràcies,
i et desitjo que en un altre lloc
et pugui anar millor.

Hi ha un til·ler

Hi ha un til·ler en aquella vall,
Déu meu, què hi fa, allà?
Em vol ajudar a plànyer-me
perquè he perdut l'estimat.

Hi ha un ocellet en la bardissa,
Déu meu, què hi fa, allà?
Em vol ajudar a lamentar-me
perquè he perdut l'estimat.

Es quillt ein Brunnlein auf dem Plan,
Ach Gott, was tut es da?
Es will mir helfen weinen, weinen,
Daß ich mein' Lieb' verloren hab'.

Anònim

Die Sonne scheint nicht mehr

Die Sonne scheint nicht mehr
So schön, als wie vorher,
Der Tag ist nicht so heiter,
So liebeich gar nicht mehr.

Das Feuer kann man löschen,
Die Liebe nicht vergessen,
Das Feuer brennt so sehr,
Die Liebe noch viel mehr.

Mein Herz ist nicht mehr mein,
O könnt ich bei dir sein,
So wäre mir geholfen
Von aller meiner Pein.

Anònim

Erlaube mir, feins Mädchen

Erlaube mir, feins Mädchen,
In den Garten zu gehn,
Daß ich dort mag schauen,
Wie die Rosen so schön.
Erlaube sie zu brechen,
Es ist die höchste Zeit;
Ihre Schönheit, ihr Jugend
Hat mir mein Herz erfreut.

O Mädchen, o Mädchen,
Du einsames Kind,
Wer hat den Gedanken
Ins Herz dir gezinnt,
Daß ich soll den Garten,
Die Rosen nicht sehn?
Du gefällst meinen Augen,
Das muß ich gestehn.

Brolla una font en el prat,
Déu meu, què hi fa, allà?
Em vol ajudar a plorar
perquè he perdut l'estimat.

El sol no lluu més

El sol no lluu més
tan bell com abans,
el dia no és tan alegre
ni tan ric en amor.

Es pot apagar el foc,
però no oblidar l'amor;
el foc crema molt,
però l'amor encara molt més.

El meu cor ja no és meu,
ah, si pogués estar amb tu,
estaria guarida
de totes les meves penes!

Permet-me, bella noia

Permet-me, bella noia,
anar al jardí
per veure allà
com són de belles les roses.
Permet-me que les culli,
és el temps millor,
llur bellesa i joventut
han alegrat el meu cor.

Oh noia, noia,
criatura solitària,
qui t'ha posat al cor
el pensament
que en el jardí
no haig de mirar les roses?
Captives els meus ulls,
ho haig de confessar!

Anònim

Schwesterlein, Schwesterlein

Schwesterlein, Schwesterlein,
Wann geh'n wir nach Haus?

Morgen wenn die Hahnen kräh'n,
Woll'n wir nach Hause geh'n,
Brüderlein, Brüderlein,
Dann geh'n wir nach Haus.

Schwesterlein, Schwesterlein,
Wann geh'n wir nach Haus?

Morgen wenn der Tag anbricht,
Eh' end't die Freude nicht,
Brüderlein, Brüderlein,
Der fröhliche Braus.

Schwesterlein, Schwesterlein,
Wohl ist es Zeit.

Mein Liebster tanzt mit mir,
Geh' ich, tanzt er mit ihr,
Brüderlein, Brüderlein,
Lass' du mich heut'.

Schwesterlein, Schwesterlein,
Was bist du blass?

Das macht der Morgenschein
Auf meinen Wängelein,
Brüderlein, Brüderlein,
Die vom Taue nass.

Schwesterlein, Schwesterlein,
Du wankest so matt?

Suche die Kammertür,
Suche mein Bettlein mir,
Brüderlein, es wird fein
Unterm Rasen sein.

Germaneta, germaneta

Germaneta, germaneta,
quan anirem a casa?

Demà, quan cantin els galls,
anirem cap a casa,
germanet, germanet,
llavors tornarem a casa.

Germaneta, germaneta,
quan anirem a casa?

Demà quan trenqui el dia,
abans no s'acabin les alegries,
germanet, germanet,
d'aquesta joiosa remolinada.

Germaneta, germaneta,
ja és hora!

L'estimat està ballant amb mi,
si me'n vaig, ballarà amb una altra,
germanet, germanet,
deixa'm tranquil·la.

Germaneta, germaneta,
per què estàs tan pàl·lida?

És la llum del matí
sobre les meves galtes,
germanet, germanet,
humides per la rosada.

Germaneta, germaneta,
per què vacilles tan esgotada?

Busco la porta de la cambra,
busco el meu llitet,
germanet, que bé estaria
sota la terra!

Anònim

Feinsliebchen

Feinsliebchen, du sollst mir nicht barfuss gehn,
Du zertrittst dir die zarten Füßlein schön.
La la la la ...

"Wie sollte ich denn nicht barfuss gehn,
Hab' keine Schuhe ja anzuziehn?"
La la la la ...

Feinsliebchen, willst du mein eigen sein,
So kaufe ich dir ein Paar Schühlein fein!
La la la la ...

"Wie könnte ich euer eigen sein,
Ich bin ein arm' Dienstmägdelein."
La la la la ...

Und bist du arm, so nehm' ich dich doch,
Du hast ja Ehr' und Treue noch!
La la la la ...

"Die Ehr und Treu mir keiner nahm,
Ich bin wie ich von der Mutter kam."
La la la la ...

Und Ehr und Treu ist besser wie Geld,
Ich nehm' mir ein Weib, das mir gefällt.
La la la la ...

Was zog er aus seiner Tasche fein?
Mein Herz, von Gold ein Ringein.
La la la la ...

Estimada

Estimada, no has d'anar descalça,
destrossaràs els teus peuets bells i delicats.
La la la la, la la la la,

Com vols que no vagi descalça,
si no tinc sabates per posar-me?
La la la la, la la la la,

Estimada, si vols ésser meva,
et compraré un parell de belles sabates!
La la la la, la la la la,

Com vols que sigui teva?
No sóc més que una pobra serventa.
La la la la, la la la la,

Encara que siguis pobre, et prendré,
tens encara honra i fidelitat.
La la la la, la la la la,

Ningú m'ha pres l'honra i la fidelitat,
sóc com vaig sortir de la mare.
La la la la, la la la la,

Honra i fidelitat valen més que els diners,
prenc una muller que m'agrada.
La la la la, la la la la,

Què és el que treu de la butxaca?
Cor meu, és un anellet d'or!
La la la la, la la la la,

FRANZ SCHUBERT

(1797 — 1828)

Ludwig Rellstab (1799 — 1860)

Ständchen

Leise flehen meine Lieder
Durch die Nacht zu Dir;
In den stillen Hain hernieder,
Liebchen, komm' zu mir!

Flüsternd schlanke Wipfel rauschen
In des Mondes Licht;
Des Verräters feindlich Lauschen
Fürchte, Holde, nicht.

Hörst die Nachtigallen schlagen?
Ach! sie flehen Dich,
Mit der Töne süßen Klagen
Flehen sie für mich.

Sie verstehn des Busens Sehnen,
Kennen Liebesschmerz,
Rühren mit den Silbertönen
Jedes weiche Herz.

Lass auch Dir die Brust bewegen,
Liebchen, höre mich!
Bebend harr' ich Dir entgegen!
Komm', beglücke mich!

Johann Caudenz von Salis-Seewis (1762 — 1834)

Der Jüngling an der Quelle

Leise, rieselnder Quell!
Ihr wallenden, flispernden Pappeln!
Euer Schlummergeräusch
Wecket die Liebe nur auf.
Linderung sucht' ich bei euch,

Serenata

Volen blancement les meves cançons
cap a tu, a través de la nit;
reuneix-te amb mi, estimada,
en aquell bosquet silenciós!

Murmuren els esvelts brancatges
a la llum de la lluna;
però no temis, estimada,
l'hostil aguait d'un traïdor.

No sents cantar els rossinyols?
Ah! et pregunen,
amb les dolces tonades de les seves queixes,
intercedeixen per mi.

Comprenen els anhels del cor,
coneixen les penes d'amor,
i commouen amb les seves veus argentines
tots els cors sensibles.

Deixa commoure també el teu cor,
estimada! Escolta'm!
T'espero impacient!
Vine i fes-me feliç!

El jove a la font

Suaument, font murmurant,
i vosaltres, pollancres agitats i remorosos,
el vostre brogit adormidor
només fa que despertar l'amor.
Jo cercava conhort en vosaltres,

Und sie zu vergessen, die Spröde;
Ach, und Blätter und Bach
Seufzen, Luise, dir nach!

Johann Gabriel Seidl (1804 — 1875)

Der Wanderer an den Mond

Ich auf der Erd', am Himmel du,
Wir wandern beide rüstig zu:
Ich ernst und trüb, du mild und rein,
Was mag der Unterschied wohl sein?

Ich wandre fremd von Land zu Land,
So heimatlos, so unbekannt;
Bergauf, bergab, Wald ein, Wald
aus,
Doch bin ich nirgend, ach! zu Haus.

Du aber wanderst auf und ab
Aber Ostens Wieg' in Westens Grab,
Wallst Länder ein und Länder aus,
Und bist doch, wo du bist, zu Haus.

Der Himmel, endlos ausgespannt,
Ist dein geliebtes Heimatland:
O glücklich, wer, wohin er geht,
Doch auf der Heimat Boden steht!

Johann Wolfgang Goethe (1749 — 1832)

Erster Verlust

Ach, wer bringt die schönen Tage,
Jene Tage der ersten Liebe,
Ach, wer bringt nur eine Stunde
Jener holden Zeit zurück!
Einsam nähr' ich meine Wunde,
Und mit stets erneuter Klage
Traur' ich ums verlorne Glück,
Ach, wer bringt die schönen Tage,
Jene holde Zeit zurück!

Johann Wolfgang von Goethe

i oblidar-la, a l'esquívola,
però, ai!, les fulles i el rierol
sospiren, Lluïsa, cap a tu.

El caminant a la lluna

Jo soc a la terra, tu al cel,
tots dos viatgem incansables...
jo seriós i trist, tu dolça i pura,
quina pot ésser, doncs, la diferència?

Jo em moc, estranger, d'una terra a l'altra,
sense pàtria, desconegut;
muntanyes amunt i avall, a dins i a fora dels
boscos,
però enlloc, ai!, soc a casa.

Tu, en canvi, viatges amunt i avall
des del bressol d'occident fins a la tomba d'orient,
visites un país darrere l'altre,
i allà on ets, ets a casa.

El cel, estès sense límits,
és la teva pàtria estimada;
oh, feliç aquell que, vagi on vagi,
està sobre el sòl de la pàtria!

Primera pèrdua

Ai, qui farà tornar aquells bells dies,
aquells dies del primer amor,
ai, qui farà tornar només una hora
d'aquella època feliç!
Solitari, alimento la meva ferida,
i amb queixes sempre renovades,
ploro per la meva felicitat perduda.
Ai, qui farà tornar aquells bells dies,
aquella època feliç?

Gretchen am Spinnrade

Meine Ruh' ist hin,
Mein Herz ist schwer,
Ich finde sie nimmer
Und nimmermehr.

Wo ich ihn nicht hab'
Ist mir das Grab,
Die ganze Welt
Ist mir vergällt.

Mein armer Kopf
Ist mir verrückt
Mein armer Sinn
Ist mir zerstückt.

Nach ihm nur schau' ich
Zum Fenster hinaus,
Nach ihm nur geh' ich
Aus dem Haus.

Sein hoher Gang,
Sein' edle Gestalt,
Seines Mundes Lächeln,
Seiner Augen Gewalt.

Und seiner Rede
Zauberfluss.
Sein Händedruck,
Und ach, sein Kuss!

Mein Busen drängt sich
Nach ihm hin.
Ach dürft' ich fassen
Und halten ihn.

Und küssen ihn
So wie ich wollt'
An seinen Küssen
Vergehen sollt'!

Margarida a la filosa

La meva pau ha fugit,
el cor em pesa;
ja no els trobaré
mai més.

On ell no hi és,
hi ha la meva tomba;
el món sencer
se m'ha amagat.

El meu pobre cap
està trastocat,
els meus sentits
estan destrossats.

Només miro per la finestra
per veure'l,
només per ell
surto de casa.

El seu caient distingit,
la seva noble figura,
el somriure de la seva boca,
la força dels seus ulls,

i el màgic corrent
de les seves paraules,
la seva mà entre les meves,
i ai! els seus besos.

El meu pit
l'anhela ardentment.
Ah, si pogués agafar-lo
i retenir-lo!

I besar-lo
com jo voldria!
Em moriria
amb els seus besos!

BENJAMIN BRITTEN

(1913 — 1976)

W. H. Auden (1907 — 1973)

On this island

Let the florid music praise

Let the florid music praise,
The flute and the trumpet,
Beauty's conquest of your face:
In that land of flesh and bone,
Where from citadels on high
Her imperial standards fly,
Let the hot sun
Shine on, shine on.

O but the unlov'd have had power,
The weeping and striking,
Always; time will bring their hour:
Their secretive children walk
Through your vigilance of breath
To unpardonable death,
And my vows break
Before his look.

En aquesta illa

Que la música florida lloï

Que la música florida lloï
amb flautes i trompetes
la bellesa conquerida per la teva cara!
En aquella terra de carn i os,
on des d'altres ciutadelles
volen banderes imperials,
que el sol càlid
brilli, brilli.

Oh, però els antipàtics tingueren poder,
els plorans i els colpidors,
sempre; el temps portarà la seva hora.
Els seus infants silenciosos caminen
mentre vigiles el seu alà
cap a la mort imperdonable,
i les meves promeses es trenquen
davant la seva mirada.

Now the leaves are falling fast

Now the leaves are falling fast,
Nurse's flowers will not last;
Nurses to the graves are gone,
And the prams go rolling on.

Whisp'ring neighbours, left and right,
Pluck us from the real delight;
And the active hands must freeze
Lonely on the sep'rate knees.

Dead in hundreds at the back
Follow wooden in our track,
Arms raised stiffly to reprove
In false attitudes of love.

Starving through the leafless wood
Trolls run scolding for their food;
And the nightingale is dumb,
And the angel will not come.

Cold, impossible, ahead
Lifts the mountain's lovely head
Whose white waterfall could bless
Travellers in their last distress.

Seascape

Look, stranger, at this island now
The leaping light for your delight discovers,
Stand stable here
And silent be,
That through the channels of the ear
May wander like a river
The swaying sound of the sea.

Here at the small field's ending pause
Where the chalk wall falls to the foam, and its
tall ledges
Oppose the pluck
And knock off the tide,

Ara les fulles cauen ràpides

Ara les fulles cauen ràpides,
les flors de les infermeres no duraran;
les infermeres han anat a la tomba,
i els cotxets se'n van rodant.

Veïns murmuradors, a dreta i esquerra,
ens prenen el delit veritable;
i les mans actives han d'immobilitzar-se
solitàries sobre els genolls separats.

Centenars de morts al darrere
segueixen inexpressius el nostre camí,
els braços aixecats rigidament per queixar-se
en falses actituds d'amor.

Afamats en el bosc sense fulles
els gnoms corren cridant pel seu menjar;
i els rossinyols són muts,
i l'àngel no vindrà.

Fred, impossible, al davant
s'aixeca el bell cim de la muntanya,
la seva cascada blanca podria beneir
els viatgers en la seva última angoixa.

Paisatge marí

Contempla ara, estranger, aquesta illa,
la llum saltironant es mostra pel teu delit,
queda't ferm aquí
i estigues callat,
perquè pels canals de l'orella
pugui escórrer-se com un riu
el so oscil·lant del mar.

Aquí, al final del petit prat,
on el mur de guix cau en l'escuma, i les seves
altes lleixes
s'oposen a l'emptenta
i els cops de la marea,

And the shingle scrambles after the sucking
surf,
and the gull lodges
A moment on its sheer side.

Far off like floating seeds the ships
Diverge on urgent voluntary errands;
And the full view
Indeed may enter
And move in memory as now these clouds do,
That pass the harbour mirror
And all the summer through the water
saunter.

Nocturne

Now through night's caressing grip
Earth and all her oceans slip,
Capes of China slide away
From her fingers into day
And th'Americas incline
Coasts towards her shadow line.

Now the ragged vagrants creep
Into crooked holes to sleep:
Just and unjust, worst and best,
Change their places as they rest:
Awkward lovers like in fields
Where disdainful beauty yields:

While the splendid and the proud
Naked stand before the crowd
And the losing gambler gains
And the beggar entertains:
May sleep's healing power extend
Through these hours to our friend.
Unpursued by hostile force,
Traction engine, bull or horse
Or revolting succubus;
Calmly till the morning break
Let him lie, then gently wake.

i les pedres lluiten amb l'escuma
absorbent,
i les gavines descansen
un moment en el seu costat escarpat.

En la llunyania, com sements flotants, els vaixells
divergeixen en urgents afers voluntaris;
i la visió total
pot entrar certament
i remoure la memòria com ho fan aquests núvols
que sobre el mirall del port
i durant tot l'estiu es passegen per
l'aigua.

Nocturn

Ara, a través del control amanyagador de la nit
dormen la terra i tots els seus oceans,
els caps de la Xina llisquen
dels seus dits cap el dia,
i les Amèriques inclinen
les costes cap a la línia de les seves ombres.

Ara, els vagabunds esparracats s'arrossegueu
cap a bruts forats per dormir:
justos i injustos, els pitjors i els millors,
canvien de lloc quan reposen:
amants violents aprecien àmbits
on s'ofereix bellesa desdenyosa.

Mentre que els esplèndids i els cofois
estan nus davant la multitud
i els jugadors perdedors guanyen
i els captaïres diverteixen.
Que la força guardadora del son s'estengui
durant aquestes hores fins al nostre amic.
Resguardat de forces hostils,
motors de tracció, braus o cavalls,
o súcubes fastigosos;
tranquil·lament, fins que arribi el matí,
deixem-lo jeure, i despertem-lo després dolçament.

As it is, plenty

As it is, plenty;
As it's admitted
The children happy
And the car, the car
That goes so far
And the wife devoted:
To this as it is,
To the work and the banks
Let his thinning hair
And his hauteur
Give thanks, give thanks.

All that was thought
As like as not, is not
When nothing was enough
But love, but love
And the rough future
Of an intransigent nature
And the betraying smile,
Betraying, but a smile:
That that is not, is not;
Forget, Forget.

Let him not cease to praise
Then his spacious days;
Yes, and the success
Let him bless, let him bless:
Let him see in this
The profits larger
And the sins venal,
Lest he see as it is
The loss as major
And final, final.

Tal com és, per descomptat

Tal com és, per descomptat;
tal com són admesos
els infants feliços
i el cotxe, el cotxe
que va tan lluny,
i la muller devota:
a això tal com és,
al treball i als bancs
agraïm-los, agraïm-los
els seus cabells escassos
i la seva grandesa,

Tot el que fou pensat,
possible o no, no és
quan res era suficient
més que l'amor, més que l'amor,
i el futur aspriu
d'una natura intransigent
i el somriure delator,
delator, però somriure:
Allò que no és, no és;
oblida-ho, oblida-ho!

No permetem que deixi de lloar
els seus dies llavors tan luxosos;
sí, i que l'èxit
el beneeixi, el beneeixi;
que vegi en això
més grans els guanys,
i els pecats venals,
que no els vegi com són.
la pèrdua important
i decisiva, decisiva.

ANDRÉ PREVIN

(1929 — 2019)

Emily Dickinson (1830 — 1886)

Three Dickinson songs

As imperceptibly as grief

As imperceptibly as grief
The Summer lapsed away—
Too imperceptible, at last,
To seem like Perfidy—

A Quietness distilled
As Twilight long begun,
Or Nature spending with herself
Sequestered Afternoon—

The Dusk drew earlier in—
The morning foreign shone—
A courteous, yet harrowing Grace,
As Guest, that would be gone—

And thus, without a Wing
Or service of a Keel
Our Summer made her light escape
Into the Beautiful.

Tres cançons de Dickinson

Tan imperceptible com el dolor

Tan imperceptible com el dolor
desaparegué l'estiu...
Tan imperceptible, finalment,
com semblar com perfidia...

Es filtrava una quietud
com de crepuscle iniciat fa temps,
o de natura esmunyint-se amb ella mateixa
retirada per la tarda...

La foscor arribà més aviat...
El matí brillant llunyà...
Una gràcia cortès encara que paorosa,
com un hoste, que hauria d'haver marxat...

I així, sense una ala
o el servei d'un vaixell
el nostre estiu feu la seva lleugera escapada
cap a la bellesa.

Will there really be a morning?

Will there really be a morning?
Is there such a thing as day?
Could I see it from the mountains
If I were as tall as they?

Has it feet like water-lilies?
Has it feathers like a bird?
Is it brought from famous countries
Of which I have never heard?

Oh, some scholar! Oh, some sailor!
Oh, some wise man from the skies!
Please to tell a little pilgrim
Where the place called morning lies!

Good morning, midnight

Good Morning— Midnight—
I'm coming Home—
Day— got tired of Me—
How could I— of Him?

Sunshine was a sweet place—
I liked to stay—
But Morn— didn't want me— now—
So— Goodnight— Day!

I can look — can't I —
When the East is Red?
The Hills — have a way — then —
That puts the Heart — abroad —

You — are not so fair — Midnight —
I chose — Day —
But — please take a little Girl —
He turned away!

Veritablement hi haurà un matí?

Veritablement hi haurà un matí?
Hi ha una cosa com un dia?
El podria veure des les muntanyes
si fos tan alt com elles?

Té peus com els nenúfars?
Té ales com els ocells?
L'han portat de famosos països
dels que mai no he sentit parlar?

Oh, un erudit! Oh, un mariner!
Oh, qualsevol home savi sobre els cels!
Digueu, si us plau, a un petit pelegrí
on és un lloc anomenat matí!

Bon dia, mitjanit

Bon dia, mitjanit...
Torno a casa...
El dia... es cansà de mi...
Com me'n podria cansar, jo, d'ell?

La llum del sol era un indret dolç...
M'agrada estar-m'hi...
Però l'albada... no em desitjava... ara...
Per tant... bona nit... dia!

Puc mirar... oi,
quan és roig l'orient?
Els turons... tenen un camí... llavors...
Que posa el cor... enfora...

Tu... no ets bella... mitjanit...
Jo trio... el dia...
Però... per favor pren una noieta...
Que ell va rebutjar!

RICHARD STRAUSS

(1864 — 1949)

Richard Dehmel (1863 — 1920)

Waldseligkeit

Der Wald beginnt zu rauschen,
Den Bäumen naht die Nacht;
Als ob sie selig lauschen,
Berühren sie sich sacht.

Und unter ihren Zweigen,
Da bin ich ganz allein,
Da bin ich ganz mein eigen:
Ganz nur Dein.

Friedrich Gottlieb Klopstock (1724 — 1803)

Das Rosenband

Im Frühlingsschatten fand ich sie;
Da band ich Sie mit Rosenbändern:
Sie fühlt' es nicht und schlummerte.

Ich sah sie an; mein Leben hing
Mit diesem Blick an ihrem Leben:
Ich fühlt' es wohl, und wußt' es nicht.

Doch lispelt' ich ihr sprachlos zu,
Und rauschte mit den Rosenbändern:
Da wachte sie vom Schlummer auf.

Sie sah mich an; ihr Leben hing
Mit diesem Blick' an meinem Leben,
Und um uns ward Elysium.

Benaurança al bosc

El bosc comença els seus murmuris,
la nit s'acosta als arbres;
com si escoltessin, feliços,
es toquen suaument.

I sota les seves branques
hi soc jo tot sol.
Em sento del tot jo mateix:
del tot teu!

La garlanda de roses

La vaig trobar al jardí a la primavera,
i la vaig lligar amb garlandes de roses;
ella no se'n va adonar, car dormia.

La vaig mirar; la meva vida depenia
amb aquesta mirada de la seva vida:
jo bé que ho sentia sense saber-ho!

Però li vaig mormolar dolces paraules
la vaig fregar amb les garlandes de roses:
llavors es despertà del son.

Ella em va mirar; la seva vida depenia
amb aquesta mirada de la meva vida;
i el nostre entorn era l'Elisi.

Richard Dehmel

Befreit

Du wirst nicht weinen. Leise, leise
wirst du lächeln und wie zur Reise
geb' ich dir Blick und Kuß zurück.
Unsre lieben vier Wände, du hast sie
bereitet,
ich habe sie dir zur Welt geweitet;
O Glück!

Dann wirst du heiß meine Hände fassen
und wirst mir deine Seele lassen,
läßt unsern Kindern mich zurück.
Du schenktest mir dein ganzes Leben,
ich will es ihnen wieder geben;
O Glück!

Es wird sehr bald sein, wir wissen's beide,
wir haben einander befreit vom Leide,
so gab' ich dich der Welt zurück!
Dann wirst du mir nur noch im Traum
erscheinen
und mich segnen und mit mir weinen;
O Glück!

Alliberat

No ploraràs. Suaument, suaument
somriuràs i com per a un viatge
et tornaré la mirada i un bes.
Les nostres quatre estimades parets! Tu les has
preparat
i jo te les he convertit en un món...
Oh, felicitat!

Lavors agafaràs apassionada les meves mans
i em deixaràs la teva ànima,
abandonant-me per als nostres fills.
Em vares regalar tota la teva vida,
ara els hi vull restituir...
Oh, felicitat!

Serà molt aviat, ho sabem tots dos.
Ens hem alliberat mútuament del dolor,
per això et vaig tornar al
món.
Després només te m'apareixeràs en somnis,
per a beneir-me i plorar amb mi...
Oh, felicitat!

Traduccions de Manuel Capdevila i Font

SCHUBERTIADE

SCHWARZENBERG

del 21 al 29 de juny 2025
del 23 al 31 d'agost

HOHENEMS

del 26 d'abril al 4 de maig 2025
del 10 al 14 de juliol / de l'1 al 5 d'octubre

Recitals de Lied - Recitals de Piano - Concerts de Cambra

Magda Amara, Ilker Arcayürek, Aris Quartett, Armida Quartett, Kit Armstrong, Andreas Bauer Kanabas, Belcea Quartet, Guillaume Bellom, Ian Bostridge, Ammiel Bushakevitz, Gautier Capuçon, Renaud Capuçon, Helmut Deutsch, Daniel Dodds, Anton Doppelbauer, Julius Drake, The Erlkings, Till Fellner, David Fray, Michael Gees, Geister Duo, Christian Gerhaher, Boris Giltburg, Goldmund Quartett, Filippo Gorini, Patrick Grahl, Raphaela Gromes, Mark Gruber, Clemens Hagen, Julia Hagen, Veronika Hagen, Hagen Quartett, Viviane Hagner, Marc-André Hamelin, Samuel Hasselhorn, Daniel Heide, Nikola Hillebrand, Franziska Hölscher, Liviu Holender, Gerold Huber, Andrei Ionita, Victor Julien-Laferrière, Lucas und Arthur Jussen, Christiane Karg, Suyoen Kim, Julia Kleiter, Felix Klieser, Katharina Konradi, Harriet Krijgh, Konstantin Krimmel, Adam Laloum, Adrien La Marca, Lukas Lemcke, Leonkoro Quartett, Elisabeth Leonskaja, Igor Levit, Paul Lewis, Sophie Lücke, Katja Maderer, Mandelring Quartett, Sebastian Manz, Malcolm Martineau, Sabine Meyer, Joseph Middleton, Minetti Quartett, Ludwig Mittelhammer, Catriona Morison, Fabian Müller, Patrizia Nolz, Novo Quartet, Pavel Haas Quartett, Francesco Piemontesi, Theo Plath, Christoph Prégardien, Julian Prégardien, Quatuor Ebène, Quatuor Modigliani, Sophie Rennert, Lukas Rommelspacher, Pauline Sachse, Fatma Said, Nemorino Scheliga, André Schuen, Schumann Quartett, Simply Quartet, Sitkovetsky Trio, Lukas Sternath, Yaara Tal & Andreas Groethuysen, Dominik Wagner, Amadeus von Wiesensee, Noa Wildschut, William Youn, Paul Zientara

Informació i venda d'entrades

Schubertiade GmbH, P. O. Box 100, 6845 Hohenems, Austria
Tel +43/(0)5576/72091, Email: info@schubertiade.at

www.schubertiade.at

AGRAÏMENTS

Amb el suport de

Col·laborador principal

Amb l'ajut de

Diputació de Girona

Ajuntament de Figueres
www.figueres.cat

Ajuntament de Barcelona

Ajuntament de Vilabertran

Amb el patrocini de

Vilajuïga

L'aigua amb uns punts de gas

Gràcies a

Mitjans col·laboradors

Bisbat de Girona · Liederbend · Nord Produccions i Events · Parròquia de Santa Maria de Vilabertran

Partners internacionals

Liedzentrum Heidelberg · Schubertiade · Der Lyrische Salon Weimar

Agraïment Amics de la Schubertiada

Agraïm la seva col·laboració als Amics de la Schubertiada: Jordi Roch (President d'honor) · Pere Armadàs · Josefina Bas · Jorge Binaghi · Jaume Braut · Manuel Capdevila · Susanna Capdevila · Rosa Maria Cullerell · Carlos Cusi · Carmen de Robert · Manel Bertran · Alba Espargaró · Xavier Goicoechea · Jaume Graell · Clòria Cutiérrez · Pilar Maier · Fernando Marín · Joan Ocaña · Maria Teresa Ollé · Clòria Renom · Gràcia Rodríguez-Illescas · Manuel Terrazo

Organitza

Associació
Franz Schubert

www.schubertiada.cat